N°. 1. A°. 1837.

MAANDAG DEN 2den JANUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Paramaribo, den 28 December 1836.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. 27 December jl., N°. 1284, is ten gevolge van deszelfs daartoe gedaan verzoek, *eervol* ontslag verleend aan den Eersten Luitenant der divisie *beneden Commewijne*, N. HERBERT, en voorts in gemelde divisie benoemd, als:

Tot Eerste Luitenant, de Tweede Luitenant D. COENDERS.

Tot Tweede Luitenant, de Vaandrig T. SEVENOAKS, en —

Tot Vaandrig, de oud. Vaandrig der divisie *beneden Cottica*, W. HAVERKAMP.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Paramaribo, den 31 December 1836.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

Aan de Slavin *Sina;* toebehoord hebbende aan LUCIA van BUTTNER.

Aan de Slaven *John* en *Sarah;* toebehoord hebbende aan J. CADDELL.

Aan den Slaaf *George;* toebehoord hebbende aan D. J. de MEZA.

Aan de Slavin *Marijann;* toebehoord hebbende aan C. E. van LOGHUIZEN.

Aan de Slaven *Matthijs* en *Leonardus;* toebehoord hebbende aan J. R. de VRIES.

Aan de Slaven *Jan, Christiaan* en *Jacoba Hermina;* toebehoord hebbende aan J. DOMPIG; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

ANNA MARIA FRANCINA KRUISWEG.
JOHN VUURMAN.
SARA PAAUWSTAART.
GEORGE WILLEM OUDLAND.
MARIA ANNA SOPHIA HUISWIJK.
MATTHIJS STUIFMEEL.
LEONARDUS van der KOOP.
JAN LEEMPUT.
CHRISTIAAN LEEMPUT.
JACOBA HERMINA PANTALON.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

EERSTE OPROEPING.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij te *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-order, dd. 5 dezer, N°. 378/70, roept bij deze op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo*, woonachtig zijn, immers zich aldaar, doorgaands bewijsselijk ophouden of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1837, den vollen ouderdom van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* jaar nog niet zullen hebben voleindigd, en alzoo hun *Vijftigste* jaar nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten al dan niet, tot de vrijgestelde of uitgeslotenen te behooren.

Zij zal hare *eerste* Zitting houden op Maandag den 9den Januarij 1837, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, en hare werkzaamheden voor die Zitting bepalen tot de personen, wier namen aanvangen met de letters A., B., C., D., E., F., G., H., J., K. en L.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de letters en het nummer hunner woonplaats moeten opgeven.

Paramaribo, den 23 December 1836.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

Advertissementen.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN,

Den 28sten December 1836, de Nd Am. Brik *Clio*, Kapt. S. WATERHOUSE, van *Portland;* hebbende 27 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 29sten December 1836, het Schip *Harmonie*, Kapt. G. E. BOER; lading: 275 vaten Suiker en 72 piés Inlandsch Hout.

Idem, het Schip *Suriname*, Kapt. R. van der MEIJ; lading: 310 vaten Suiker en 13 balen schoone Katoen.

Den 30sten, het Schip *Zaandam*, Kapt. L. H. SINGER; lading: 307 vaten Suiker en 30 balen schoone Katoen. — Allen naar *Amsterdam*.

Idem, de Nd Am. Brik *Juniper*, Kapt. B. FOSTER, naar *Boston;* lading: 140 vaten Malassie.

Mengelingen.

DE HOND OP SCHILDWACHT.

De Heeren CURRAN en BARRINGTON waren, benevens eene partij andere vrolijke gasten, ten huize van een' geestelijk' Heer verzocht, die nabij Carlow woonde. Vijf uur was de bepaalde tijd voor het middagmaal; want de gastheer was daaromtrent altoos zeer stipt. De klok sloeg, — de gasten gingen aanzitten, — alles voorspelde een vrolijk feest. Doch de raadsheer CURRAN was nergens te vinden. Het sloeg zes — zeven uur, — de dag verstreek, en de schemering viel in. Overal werden lieden heengezonden, om den vermisten gast te zoeken; doch men kon niets anders omtrent hem te weten komen, dan dat men hem te vier ure in in den tuin had gezien.

Echter kwam nu en dan een bode melden, dat zeker oud man een' raadsheer — gelijk hij stellig meende — met snelle schreden den weg naar Carlow had zien opgaan; — of, dat eene vrouw, die hare koe naar huis dreef, een' der raadsheeren zachtjes naar Athy had zien wandelen, dat hij er zeer naargeestig uitzag; dat zij hem dienzelfden morgen bij de *assises* had gezien, en men haar toen had gezegd, dat het de groote preêker van het wetboek was. Eene andere vrouw, die turf had gestoken en huiswaarts bragt, verklaarde, bij Onze Lieve Vrouw en al de Heiligen, dat zij een klein mannetje in het zwart, met een' rotting in de hand, naar de rivier de Barrow had zien kuijeren; en eene kolenbrandster, die aan de deur der hut hare kinderen zat te voederen, zeide, dat zij stellig een' zwart' Heer naar de rivier had zien gaan, en daarop weldra een hard geplas in het water gehoord; waarna zij op een drafje naar haar' zoon NED COYLE liep, om dezen te laten onderzoeken, of de Heer in het water lag; maar dat deze weinig lust had, om zich in den donker naar de plaats te begeven, waar het lijk van den armen ARMSTRONG had gelegen in den nacht, toen men hem vermoord had, en haar zeide, dat hij liever al de Heeren in het ronde voor den duivel wilde zien dansen, dan vóór den morgen naar de bedoelde plaats te gaan.

De zaak kreeg een te ernstig aanzien, om nog den minsten twijfel over te laten, of de arme CURRAN had eene doodelijke ontmoeting gehad, „Ik" — het is de Heer BARRINGTON, die verhaalt — „was ten sterkste getroffen; en onze eenigste gissingen waren nu niet *of*, maar *hoe* hij het leven had verloren. Daar men wist, dat CURRAN zich elken dag naakt uitkleedde en het geheele ligchaam met eene spons en koud water wiesch, vreesde ik, dat hij, in plaats van die gewone zuivering, naar de Barrow was gegaan, om zich vóór het middagmaal te baden, en zóó ongelukkig was om het leven gekomen. Allen stemden met deze mijne meening overeen, en men zond dadelijk naar Carlow, om haken en een vischnet, ten einde langs de rivier naar het lijk te zoeken."

„Onze eerwaardige gastheer kwam eindelijk op den inval, dat zijn groote Newfoundlandsche hond, die even snedig, zoo niet snediger was dan menigeen zijner parochianen, en — in eene hondsche proportie — zoo groot als zijn meester, welligt, door in de Barrow te springen, zou kunnen ontdekken, waar het ligchaam lag, en dus eene rigting geven aan de netten en haken van Carlow. Dit denkbeeld werd algemeen toegejuicht, en ieder zette zijn' hoed op, om naar de rivier te gaan. MARIA — een jong meisje, de eenige bediende, die in huis was gebleven — werd gelast om *Duiker*, den hond, te roepen; maar *Duiker* was er niet, en gaf geen gehoor aan het geroep. Overal klonk het: „*Duiker! Duiker!*" maar vergeefs.

„MARIA, de meid, werd nu gelast, om in *al*

de kamers en hokken naar *Duiker* te zoeken, terwijl wij, peinzende en half dood van honger, in de eetkamer zaten. Eensklaps hoorden wij een' luiden gil, en een oogenblik daarna vloog MARIA de kamer in, al stotterende: „O, heilige heilige Maagd! Ja Heeren! de raadsheer is dood — dat is maar zeker! En ik zal ook sterven, Heeren! Ik zal er nooit van opkomen!" En zij kruiste zich twintig maal aan één stuk.

„Wij drongen allen om haar heen, en vroegen als uit éénen adem, hoe zij wist, dat de raadsheer dood was. Nog een kruisje makende, antwoordde zij: „Ik zag zijn' geest — neemt het mij niet kwalijk!" — „Waar, waar?" riepen wij allen, als met ééne stem. — In de kamer met de twee bedden, naast Mijnheers kamer," stamelde het ontstelde meisje.

„Wij behoefden geen verder bewijs, dat zij gek was, of dat er dieven in huis waren. Ieder pakte het een of ander, als wapentuig, aan; deze een' pook, gene een' kandelaar, een derde een mes of aschschop, en zoo vlogen wij de trappen op. Er was weinig ruimte meer, dan om één voor één te gaan, en ik bevond mij onder de eersten, die binnentraden. Licht hadden wij niet medegenomen; doch de maan scheen, en wij zagen inderdaad iets, dat, in het oog van sommigen, het verhaal van MARIA bevestigde. Twee of drie deinsden dadelijk met ijzing achteruit, en poogden het hazepad te kiezen; maar de achtersten hielden hen tegen; en toen men eindelijk met licht kwam, was er eene vertooning te zien, die oneindig meer koddig dan schrikverwekkend was. In een' verren hoek der kamer stond regt overeind en in eene statige houding, doch moedernaakt (zoo als het ook een' geest paste), JOHN PHILPOT CURRAN, raadsheer in dienst van Zijne Majesteit, en beroemd regtsgeleerde, bevende alsof hij de koorts had, en van koude en ontsteltenis naauwelijks een woord kunnende uitbrengen. Drie of vier schreden tegen hem over lag *Duiker* van Newfoundland, met zijn lang ruig corpus uitgestrekt, zijne lange pooten voor zich uit houdende, terwijl zijne dikke kop op dezelve rustte en zijn neus naar den geest gerigt was, als een magneet naar den pool. Zijne achterpooten waren zamengevoegd, gelijk die van een roofdier, dat gereed is om op zijne prooi los te schieten. Hij nam eene grimmige notitie van den eersten uit ons gezelschap, die hem naderde, bromde, en scheen van zins om onze ongeroepene komst kwalijk te nemen. Zoodra echter zijn meester zich vertoonde, veranderde zijn humeur: hij sprong op, kwispelstaarte, likte de hand van den geestelijke, wierp een' toornigen blik op CURRAN, en vervolgens een' veelbeteekenenden op zijn' meester, als wilde hij zeggen: „Ik heb' mijn pligt gedaan; doe gij nu den uwen!" En hij keek inderdaad, alsof slechts op het woord van kommando wachtte, om den raadsheer bij den strot te pakken.

„Nu werd er door één van het gezelschap bedachtzaam eene deken over CURRAN heen geworpen, en men bragt hem naar bed, terwijl men hem nog een half dozijn dekens over het lijf wierp. Eene kom heete punch werd hem toegediend, en eene tweede deed wonderen: de natuurlijke warmte begon terug te keeren; en hij was spoedig in staat, om op te staan, en ons eene historie te vertellen, die geen kluizenaar, zelfs onder het prevelen bij zijn' rozenkrans, zonder lagchen had kunnen aanhooren. Wie ook de grap had mogen verhalen, men zou ze met vermaak hebben aangehoord; doch door CURRAN met zijn beschrijvend vermogen en eigenaardige luim opgedischt, was ze koddig in den hoogsten graad; en wij hadden aan *Duiker*, den waterhond, de meeste pret van den geheelen avond te danken.

„Het geval kwam daarop neder, dat CURRAN die zijne gewone afwassching des morgens had verzuimd, kort vóór den eten naar de voor ons bestemde slaapkamer was gegaan, om die plegtigheid te voltrekken, en dat hij, zich ontkleed hebbende, juist met de spons wilde beginnen, toen *Duiker*, die de ronde deed, om te zien of alles rigtig was, toevallig zijn' poot tegen de deur zette, welke, niet gesloten zijnde, openging. De dog trad zonder komplimenten binnen; en eene figuur ziende, die hem buitengewoon en verdacht voorkwam, maakte hij de gevolgtrekking op, dat het iemand was, die niet veel goeds in den zin had, en stond stil, om verkenning te doen. CURRAN, die een' zoo vreemden bediende niet gewoon was, deed een' stap achteruit, terwijl *Duiker* voorwaarts marscheerde, en blijkbaar zijn voornemen deed zien, om hem bij den naakten strot te pakken; eene operatie, welke, door *Duiker* verrigt, wiens klaauwen een' vollen duim lang waren, waarschijnlijk niet veel lucht in den slokdarm van CURRAN zou hebben toegelaten. Hij kroop dus zoo digt in den hoek, als hij maar kon, en had de weinigbeteekenende geruststelling, van zijne tegenpartij zeer kort bij hem te zien stilhouden, en den voorgenomen aanval in eene volkomene blokkade veranderen, terwijl zij zich uitstrekte en zijne positie bijna bewegingloos volhield, totdat eindelijk de raadsheer verlost en het beleg opgebroken werd.

„CURRAN had gehoopt, dat *Duiker*, na zijne *nieuwsgierigheid* bevredigd te hebben, zou heengaan, en sprak den hond derhalve vriendelijk aan, doch kreeg slechts een geknor tot antwoord. Wanneer CURRAN zijne vleijerijen herhaalde, toonde Duiker zijne lange witte klaauwen; wanneer hij zijn' voet bewoog, waren dadelijk de achterpooten van den hond in beweging. Een- of tweemaal stak CURRAN de hand uit; maar Duiker, dit als eene uitdaging beschouwende, rees oogenblikkelijk op, en sloeg onder een ligt geknor, een' veelbeteekenenden blik op des raadsheers luchtpijp. CURRAN stond dus daar als een model,— zoo al niet, als eene marmeren godheid."

MERKWAARDIGE REDDING VAN KAREL II, KONING VAN ENGELAND.

De Koning besloot, te Brussel zijnde, zijne zuster de Prinses van Oranje, een bezoek te geven, doch, uithoofde zijner toenmalige omstandigheden, zoo geheim mogelijk, en zonder iemands mede weten. Hij beval dus zekeren FLEMING, toen in zijnen dienst, en op wiens trouw hij zich verlaten kon, den volgenden nacht op eene zekere plaats een paar goede paarden gereed te houden. De Koning kwam, en vond FLEMING met de paarden. Thans ontdekte hij dezen de voorgenomen reis naar den Haag, en zonder de mogelijke gevaren te ontzien, reed hij geheel alleen met FLEMING af, en kwam langs de geheimste omwegen des morgens ten 6 uren in den Haag aan. De Koning steeg af in eene gemeene herberg in een afgelegen oord der stad, waar hij geen gevaar liep van ontdekt te worden. Onverwijld zond hij FLEMING bij de Prinses, om haar te berigten, dat hij aangekomen was, het aan haar overlatende, hoe hij haar, zonder ontdekt te worden, zou kunnen spreken.

FLEMING bezorgde zijne boodschap ten spoedigste, hij was binnen een uur terug, en, naauwelijks was hij bij den nog alleen zijnden Koning terug gekeerd, toen een onbekend persoon den Waard kwam vragen, of niet twee Franschen dezen morgen bij hem aangekomen waren? De Kastelein antwoordde, dat er wel twee vreemdelingen bij hem gekomen waren, doch dat hij niet twist, welke Landslieden zij waren. De onbekende begeerde deze vreemdelingen te spreken, en de Waard meldde hem bij hen aan. De Koning, schoon hier door verrast, scheen de man te willen spreken. FLEMING mogt hiertegen bedenkingen inbrengen; de Vorst wilde het, en de vreemdeling trad binnen. Hij had het voorkomen van een oud, eerwaardig man, met een langen baard en een eenvoudig grijs kleed. Zich tot den Koning wendende, verklaarde hij, hem gewigtige zaken te moeten ontdekken, doch alleen onder vier oogen. De Koning, meenende dat het eene geheime boodschap van zijne zuster konde zijn, of louter uit nieuwsgierigheid, beval FLEMING de kamer te verlaten. Deze, uit liefde voor zijnen heer, weggaande, luisterde hem de Koning in, dat hij met dezen ouden man geen gevaar liep, dewijl hem zeer wel aan konde. Hij gelastte FLEMING andermaal, zich te verwijderen.

Naauwelijks alleen zijnde, sloot de onbekende de deur, (hetgeen den Koning eenig nadenken gaf), viel voor denzelven op de knie, nam zijn oudachtig masker af, en vertoonde zich als Mr. DOWNING, naderhand meer bekend geworden als Sir GEORGE, des herstelden Konings Gezant bij de Staten Generaal, thans CROMWELLS Gezant bij dezelven, de zoon van eenen DOWNING, die een onverzoenlijk vijand van het koninklijke huis was.

Men kan licht denken, dat de Koning door deze ontmoeting niet weinig ontzet was. DOWNING gaf hem geen tijd om zich te hervatten, maar sprak hem in dezer voege aan: „hij bad Z. M. om vergeving wegens het aandeel, dat hij in den opstand tegen het Koningschap genomen had, en verzekerde hem, hoe zeer in dienst van den overheerscher CROMWELL staande, dat hij, gelijk ieder getrouw onderdaan, 's Konings terugkomst wenschte. Zoodra de gelegenheid zich aanbood, wilde hij alles voor 's Konings dienst wagen, en het volgende moest Z. M. van de opregtheid zijner gezegden overtuigen. Eer hij echter opening gaf van de reden zijner komst, moest de Koning hem plegtig beloven, niets daarvan aan FLEMING of aan iemand anders te ontdekken, ten zij, indien de Koning dit verkiezen mogt, na zijne troonherstelling; doch zelfs dan, moest Z. M. beloven niet te zullen onderzoeken, hoe DOWNING zijne komst in den Haag te weten was gekomen.

Na dat de Koning dit alles beloofd had, ontdekte hem DOWNING: dat zijn meester, de overheerscher CROMWELL, thans in goede verstandhouding was met de Hollanders, die zoo afhankelijk van hem waren, dat zij hem niets durfden weigeren. Dat CROMWELL dus bij een geheim traktaat de Hollandsche Staten verpligt had, om Z. M. KAREL II, zoo hij ooit op hun grondgebied kwam, te doen opligten en in handen van den Protektor te leveren. Dit traktaat, reeds van der Staten zijde geteekend, was gister morgen van Londen terug gekomen, en met een geheim committé der Staten des nachts door hem stellig gesloten. Verder meldde DOWNING den Koning, dat CROMWELL hier zoo goede spionnen had, dat hij (DOWNING) weldra van de komst zijner Majesteit berigt zou ontvangen. En verzuimde hij dan zijn persoon in verzekering te nemen, zoo was het gedaan met zijn leven, en de Koning verloor in hem een getrouwen dienaar. Ter voorkoming van al die gevolgen was hij zelf gekomen om Z. M. te waarschuwen; en wel vermond, om onkenbaar te zijn en niemand zijn geheim aan te vertrouwen. Hij smeekte hierop den Koning, zich onverwijld te paard te zetten en ten spoedigste het Hollandsch grondgebied te verlaten. DOWNING zou intusschen, onder voorwendsel van onpasselijkheid, langer dan gewoonlijk het bed houden, en als hij giste, dat Z. M. ver genoeg weg was om buiten gevaar te zijn, zich bij de Staten vervoegen, hun berigten, dat hij wist, dat de Koning in de stad was, en in gevolge het jongste traktaat vorderen, dat men hem in verzekering deed nemen. Ongetwijfeld zou hieraan voldaan, en zijn persoon ter aangeduider plaatse gezocht worden. En, deze natuurlijk daar niet gevonden wordende, zou hij verder den voorslag doen, om geene verdere bewegingen te maken, ten einde den Koning geenen wenk te geven, dat hij op het Hollandsch grondgebied zich niet wagen moest.

De Koning volgde deze raad, en reed oogenblikkelijk af. Al het overige gebeurde volgens afspraak. — Aldus uit een groot gevaar gered, hield hij jegens DOWNING getrouw zijn woord. Niet voor zijne herstelling op den Engelschen troon repte hij van dit geval, en drong DOWNING er nooit op aan, om te weten, hoe deze toch zijne geheime aankomst vernomen had? Want niemand wist van 's Konings vertrek, dan na dat hij reeds te paard zat, en FLEMING was de man niet om hem te verraden. Daarbij, kwam deze van de Prinses ten spoedigste terug, zonder tijd tot zulk een verraad gehad te hebben, terwijl DOWNING onmiddellijk na hem bij den Koning aankwam.

Velen, die na KARELS herstelling ten Hove kwamen, verhaalden dit geval, inzonderheid de Bisschop VAN CROMARTIN, die, met den Hertog VAN ROTHES en andere Schotsche grooten, 's avonds bij den Koning te gast zijnde, en zich beklagende over zekere schaamtelooze Parlements-aanspraak, door DOWNING tegen de Schotten uitgebragt, den wensch uiteden, dat Z. M. dezen van het Hof mogt verwijderen, en hem zijne verdere gunst onttrekken. De Koning keurde het gezegde niet goed, hij wilde DOWNING daarover berispen; doch meer kon hij er niet aan doen, om reden van het boven, en ook toen door den Koning, verhaalde geval. Dit maakte op allen zulk een indruk, dat men het vorige geredelijk vergat, en ROTHES de gezondheid van DOWNING instelde.

Die eenen vriend zonder gebreken vinden wil, vertrekke uit deze wereld, of keere in zich zelven terug: de volmaaktheid verschijnt hier beneden slechts voor eenige oogenblikken, en deze mogen wij genieten. Een groote geest, een edel hart, vergoedt alle gebreken.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.